

LA FLOR DEL PANICAL

Qüento va qüento vingue i al cul se te detingue.

Hi havia una volta un home que era molt ric i tenia tres fills. Com era molt bona persona, tractava d'ensenyar-los allò que era menester. Quan encara eren molt joves els tres fills, ell va començar a perdre la salut. Al final se va posar malalt, i per això va enviar als fills a buscar els millors doctors del terreny. Aquests van vindre a visita'l, però un no sabia lo que tenia, l'altre no sabia lo remei. Finalment, un doctor va dir que esta malaltia només se podia curar en una flor, la flor del Panical.

Immediatament els tres fills van decidir eixir pel món a buscar eixa misteriosa flor. Lo fill menut que era molt eixerit, va proposar buscar la flor per separat per guanyar temps i fer-ho més fàcil. Un dia els dos fills més grans se van trobar pel camí i com que tenien molta enveja del germà menut, per ser més intel·ligent, se van posar a cavil·lar com podien guanyar-li. Al cap de les hores van trobar la solució, si anaven els dos junts trobarien la flor abans que lo menut.

Però ni junts, ni separats van aconseguir superar la intel·ligència del menut, que era tan astut que va trobar la flor lo primer. Quan anava cap a casa en la flor del panical a la ma, per curar a son pare, els altres germans se van assabentar, i morts de l'enveja, l'hi van furtar, lo van matar i lo van enterrar a la vora del riu. Quan van acabar, van agarrar la flor i l'hi van portar a son pare, que se va curar. Els dos germans li van dir al pare, que lo fill menut los havia dit que no volia saber res de la cura, ni d'ell i que li era igual si se moria. Van passar els anys i la família vivia tranquil·lament sense lo tercer fill.

Seguien passant els anys i allà on havien enterrat al germà menut, va créixer un gran canyar. Un dia per allí passava un pastoret, i se va sorprendre en una canya, ja que sobreeixia de totes les altres. La va tallar per a fer-se un flabiol i al fer-lo sonar se va quedar sorprès i parat, ja que en compte de sonar deia paraules:

-Sona, sona, pastoret!

Ni de menos ni de veres, allà baix al riu d'arenes, mons germans m'han mort los dos. Per la flor del panical, per un mal tan dolorós, m'han mort los dos.

Lo pastoret va escoltar atentament lo flabiol i lo va tocar per tot arreu, fins que va arribar a un home tan ric, que al assabentar-se de que la lletra de la cançó coincidie en la seua historia, va demanar al pastor escoltar-la. Una volta la va sentir, va comprendre lo que havie passat i va reconèixer la veu del seu fill menut. Li va demanar al pastoret que li ensenyare on havie tallat la canya, ja que possiblement guardave relació en son fill tan estimat.

Quan van arribar al canyar, lo pare, en ajuda de tots va cavar la terra, i meravellosament lo fill menut va eixir viu. Los fills mes grans avergonyits van demanar perdó, però lo pare estave tant disgustat, enfadat i trist, que los va fer fora, dient-los que no volie saber res d'ells mai més.

I este qüento s'ha acabat i per la xumenera se n'ha anat.

Jana Celma Viver 6º
Massalió C.R.A Matarranya

LA FLOR DEL PANICAL